

## Een plofkraak met nare gevolgen

Kees Wensink doet zijn ogen open. Het is pikdonker. Oei, wat staat zijn blaas gespannen. Z'n buik doet er zeer van. Hij laat zijn benen buiten het bed zakken en komt stram overeind. Er schiet een venijnige pijnscheut door zijn buik. Op z'n tenen loopt hij de donkere kamer door.

Buiten hoort hij een auto afremmen. Wie zou dat zo laat nog zijn? Snel kijkt hij tussen de gordijnen door en ziet bij de pinautomaat aan de overzijde van de Jan Campertlaan een auto stoppen.

Zijn blaas herinnert hem er nog eens pijnlijk aan waar hij naar onderweg was. Te veel gedronken gisteravond, foertert hij op zichzelf en sluipt de slaapkamer uit.

Even later is hij met een opgelucht gevoel weer terug. Nieuwsgierig kijkt hij nog even om het gordijn voor het raam aan de straatkant. De auto staat er nog.

'Nou, die hebben ook nog laat geld nodig', mompelt hij. 'Moeten zeker nog gaan stappen ...'

Hij wil zich weer omkeren, maar ineens valt hem op dat de twee mannen bij de automaat een bivakmuts over hun hoofd dragen. Ogenblikkelijk beseft hij dat dit niet in de haak is. Snel trekt hij zich terug en loert nu door een miniem spleetje naar de pinautomaat.

Wat staan ze daar nu te doen? vraagt hij zich af. De mannen lijken iets aan de automaat te bevestigen.

Kees krijgt het ineens heel erg warm. Wat moet ik nu doen? vraagt hij zich af. Hij knijpt zich een keer in zijn arm. Nee, het is geen droom! Wat nu? Natuurlijk 1-1-2 bellen. Z'n telefoon ligt op zijn nachtkastje. Hij doet geen licht aan. In zijn slaapkamer kan hij alles op de tast vinden. Vlug sluipt hij erheen. Al snel heeft hij de Blackberry te pakken. Hij gluurt nog snel even door een kier. De auto staat er nog steeds, maar de mannen ziet hij niet meer. Hij raakt een toets aan. Het schermpje licht op. Snel sluit hij de kier van het gordijn. Stel je voor dat ze buiten het licht zien. Maar dan bedenkt hij zich geen moment meer en toetst slechts drie cijfers in.

Terwijl hij de telefoon tegen zijn oor drukt, gluurt hij weer stiekem even door een kiertje tussen de gordijnen.

Er klinkt een stem door de telefoon.

Op dat moment schiet er uit de pinautomaat een felle steekvlam. Nagenoeg tegelijkertijd vliegt de automaat met een daverende knal uit de muur en blijft geblakerd aan wat verwrongen ijzer hangen.

Kees deinst achteruit en hapt naar adem. Zijn hart bonkt in zijn keel. Dan hoort hij weer de stem in zijn telefoon: 'Meneer ... bent u er nog?'

'Hoort u dat?' zegt Kees gejaagd. 'Ze blazen 'm op!'

'Wat blazen ze op?' vraagt de stem.

'De automaat natuurlijk. U moet snel komen!'

'Rustig meneer. Vertelt u kalm wat er aan de hand is.'

Dan vertelt Kees wat hij heeft gezien en wat hij nog steeds ziet wanneer hij weer even door een kier kijkt. De stem van de centrale vraagt of Kees bereikbaar is op het nummer vanwaar hij belt.

‘Natuurlijk, natuurlijk’, antwoordt Kees.

‘Fijn dat u ons heeft gebeld. We komen er onmiddellijk aan.’  
Met een klik is de verbinding verbroken.

Drie mannen die zijn weggekropen achter een donkere Golf komen meteen na de knal overeind. Een van hen trekt één achter- en twee voorportieren open, terwijl de andere twee zich naar het gapende gat spoeden.

De rook is nog niet opgetrokken, maar de mannen hebben kennelijk geen tijd om daarop te wachten. De voorste heeft latex handschoenen aan en steekt een arm in het zojuist ontstane gat, terwijl de man achter hem een grijze vuilniszak open schudt.

In rap tempo worden handen vol papiergeld in de zak gepropt. Er dwarrelen enkele biljetten naast de zak op de grond, maar de mannen slaan er geen acht op.

De man bij de auto is al achter het stuur gaan zitten. De motor draait nog steeds.

Na de explosie hebben de mannen net geen dertig seconden nodig voor hun karwei. De twee bij de automaat, of liever: wat ervan over is, snellen naar de auto en springen erin.

Nog voordat de portieren zijn dichtgeklapt trapt de bestuurder het gas diep in. Met gillende banden scheurt de Golf bij de automaat weg.

De auto wiebelt even gevaarlijk heen en weer. De man naast de bestuurder knalt met zijn hoofd tegen de zijruit. Er klinkt een minder fraaie verwensing. Hij trekt de bivakmuts van zijn hoofd en betast een groeiend eitje. De anderen trekken eveneens de bivakmuts van hun hoofd.

In de Thorbeckelaan stapt Natalie de Neef in haar Renault Clio. Ze trekt de gordel voor zich langs, om hem vervolgens vast te klikken. Dan start ze de auto en schakelt in de eerste versnelling. Snel steekt ze nog even haar hand op naar haar zus, die in de deuropening staat.

Zo, dat zit er weer op. Ze heeft de afgelopen avond bij haar zus en zwager op de kleine Léonore gepast. Haar zus en zwager zijn naar een bruiloft geweest, maar niet meer met het bruidspaar meegegaan naar hun nieuwe adres, zoals enkele anderen wel deden. Alleen al vanwege hun oppas. Niettemin waren ze dik over twaalven pas thuis. Natalie vindt dat in het geheel niet erg. Ze heeft voor de volgende dag vrij gevraagd en heeft zelfs nog een poosje gezellig met haar zus zitten kwebbelen over de trouwjurk van de bruid en zo meer. Daarna is ze toch maar vertrokken. Ze woont eigenlijk vlakbij in Spijkenisse. Even de Schenkelweg uitrijden, stukje Groenekruisweg en dan rechts de Hoogwerfsingel in. Alles bij elkaar nog geen kilometer, maar omdat ze wist dat het laat zou worden, heeft ze de auto maar genomen. Ze houdt er niet zo van om zo laat nog in haar eentje over straat te lopen.

Vanuit de wijk waar haar zus en zwager wonen slaat ze linksaf de doorgaande weg op. Bij de Groenekruisweg staan verkeerslichten. Ze zijn gelukkig groen, zodat Natalie niet hoeft te stoppen en op de kruising zo linksaf de Groenekruisweg op kan rijden.

Vlug naar huis nu. Ze gaapt een keer en begint toch wel prikogen te krijgen.

Ineens klinkt er een krijsend geluid. Naast haar vlammen

een paar felle lichten op. Voordat Natalie opzij kan kijken, klinkt een daverende klap en krijgt haar auto een enorme duw. Natalie heeft nauwelijks tijd om te beseffen wat er gebeurt. Haar hoofd slaat tegen een deurstijl. Haar auto tolt in het rond en rolt ten slotte op z'n kop. Het wrak schuift nog enkele meters door en blijft dan een meter voor de zwart-wit gestreepte paal van een verkeerslicht stilliggen. Natalie hangt bewusteloos in haar gordel.

De bestuurder van de donkere Golf die haar heeft geraakt verliest de macht over het stuur, raakt de andere paal van hetzelfde verkeerslicht en schiet door, rakelings langs een Seat Leon die staat te wachten voor het rode stoplicht. Voorbij de Seat knalt de Golf vervolgens met zijn linkervoorzijde boven op een lantaarnpaal. De auto draait honderdtachtig graden om de paal heen en komt achterstevoren tot stilstand. Het licht van de paal dooft.

Dan is het stil. In het licht van de omringende lantaarnpalen dwarrelen stof- en rookwolken weg.

In de Seat Leon geeft Marjon een korte gil als ze de Clio rond ziet tollen en de Golf op zich af ziet komen. De ogen van Timo worden groot. Zijn handen knijpen in het stuur, maar het gaat zo snel dat er geen tijd is om te reageren. Pas als het weer stil is, rukt hij zijn portier open en kijkt van het wrak van de Clio voor hen naar het schroot van de Golf achter hen. Even staat hij in twijfel, maar als hij ziet dat de mannen in de Golf zelf kunnen uitstappen, sprint hij naar de Clio.

Het is daar akelig rustig. Als hij vlakbij is en bukt, ziet hij

een meisje bewusteloos ondersteboven in de gordels hangen. Hij snelt om de auto heen naar de bestuurderskant. Nog voor hij een poging doet om haar portier open te trekken, hoort hij ineens zijn naam roepen.

'Timo! Timo!' gilt Marjon.